
A történelem ismerete azért fontos, hogy lássuk: hol hibáztunk

---

2014. 6. 5.

Zatykó Gyula, az Erdélyi Magyar Néppárt alelnökének beszéde a békéscsabai önkormányzat által június 4-én, a Nemzeti Összetartozás Napján szervezett megemlékezésen.

Zatykó Gyula (balról a második)

Tisztelt egybegyűltek!

A mai nap az emlékezésé, a magyar nemzet tragédiájának évfordulóján.

Kós Károly ekképpen fejezte ki fájdalmát: „Valahol aláírtak valamit, valahol megalkudtak valamit, valahol elosztottak valamit; valahol egy nyitott ajtót becsaptak, hogy legyen az zárva örökre. Ahová a magunk erejével, ezer esztendő munkájával kapaszkodtunk, és minden lépcsőfokot a magunk izmaival és eszével vágtunk a magunk vérével öntözött irtatlan sziklába: onnan dobtak le minket. Tudjuk: miért.”

Azok, akik annak idején így döntöttek, tudták mit tesznek?! Érezték a fájdalmat, amit okoztak?! A határok tologatásával emberi sorsokról is döntöttek. Megpecsételték a sorsát 3 millió embernek, kisebbségi sorba lökve őket.

Mi, magyarok, érezzük a Malina Hedvig arcán csattanó pofont, a temerini fiúk szenvedéseit, Kisszelmenc és Nagyszelmenc tragédiáját, a Benes-dekrétumok hatását, Erdély lepusztulását.

Tisztelt emlékezők!

A történelem ismerete azért fontos, hogy lássuk: hol hibáztunk, mit cselekedtünk rosszul. Hogy tanuljunk ezekből. Trianon mély sebeket okozott lelkeinkben. Ezeket a sebeket gyógyítani kell. A gyógyuláshoz idő kell, szilárd akarat, az Anyaország részéről pedig segítség. Rajtunk múlik, hogy gyógyírt használunk sebeink beforradásához, vagy sót szórunk rájuk, újból és újból. Nem gyógyulhatnak a sebek, mikor a trianoni döntés előtt hatalmon lévő vörösökhöz hasonló nemzetellenes vezetők 2004. december 5-én megtagadtak minket, az elszakított területeken élő magyarokat. Amikor néhány magyarországi politikai vezető még mindig lerománozza az erdélyi magyarokat. Ezek az emberek semmit sem tanultak a történelemből.

Trianon gyógyításának útja a nemzetegyesítés. Ezért vagyunk hálásak a nemzeti kormánynak, hiszen megkapva a magyar állampolgárságot, közjogilag is a nemzet részévé váltunk. Ezért fontos a kapcsolatok újraélesztése magyar és magyar között.

És hogy egy helyi példánál maradjak, megemlíteném a békéscsabai Körösök Völgye Natúrpark Egyesület és Százlábú Egyesület kezdeményezését, melynek nyomán Békés megyeiek kis csoportja a Bihari hegyekből indulva egészen Békés városáig követi a Fekete-Köröst. Lebontva a trianoni határt. Sok ehhez hasonló kezdeményezésre van szükség.

Június 4-e a nemzeti összetartozás napja. Nekünk, az anyaországtól elszakított magyaroknak ez a nap a fájdalomon kívül a reményről is szól. Hiszen a Kárpát-medence egy egységes egész, és annak minden szegletét belakjuk mi, magyarok.

A trianoni diktátum megpróbálta a magyarságot széttöredezése által erőtlenné tenni. Ezt kell megakadályoznunk, együtt az anyaországi és elcsatolt területeken élő magyarok. Ehhez fel kell nőni mindannyiunknak. Higgyünk közös erőnkben! Ha lelkeinkben megerősödünk és mindenki akarja, akkor újból Európa vezető nemzetei közé emelkedünk.

Tisztelt hölgyeim és uraim!

Mi, erdélyiek a többi elcsatolt területen élő magyarral együtt valljuk, hogy helyzetünkre megoldást csakis az autonómia hozhat. Az elmúlt 25 év is bebizonyította, hogy amennyiben paradigmaváltás nem történik ezen a téren, lélekszámunk csökkenését nem fogjuk tudni megállítani.

Gyermekkoromban 2,5 millió erdélyi magyarról beszéltünk, a 2011-es népszámlálás már csak 1,3 millió magyarról beszél. Mi ez, ha nem tragédia?

Fogyásunk oka az elvándorlás, a negatív szaporulat és az asszimiláció. A beolvasztás terén a román hatalom rendkívül találékony és hatékony. Nem elégedtek meg a megkapott területekkel, az ölükbe hullott ingó és ingatlan vagyonnal, infrastruktúrával, altalajkincsekkel. A lelkeinket is akarják, a történelmünket meghamisítják, jelképeinket betiltják, még a temetőinket is eltüntetik.

Hogyan másként lehetne ezt megállítani, mint kiszolgáltatottságunk megszüntetésével, az autonómiával?! Az 1918-ban megígért nemzeti önrendelkezésünkből azóta sem láttunk semmit. De mi nem mondtunk le róla, semmiről nem mondtunk le önként, ami valaha a miénk volt, arról pedig végképp nem, ami minden nemzetet, népet közösségi és minden embert alanyi jogon megillet.

Küzdünk és reménykedünk!

